

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
bibiblioteques.reus.cat

Club de lectura de poesia

 BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Nòmada
de Isabel M. Ortega Rion

Dilluns dia 20 de maig
a 2/4 de 7 de la tarda

Isabel M. Ortega Rion (Tarragona 1955)

Es poeta i escriptora, llicenciada en Psicologia i en Filosofia, viu a Tarragona i és professora de llengua catalana a l'ensenyament secundari, ha col·laborat en el Seminari Filosofia i Gènere de la UB investigant l'obra de Simone Weil de qui ha traduït el recull d'articles aplegats en *Escrits sobre la guerra* (Bromera 1997). En poesia, guanyà el XXII Premi Comas i Maduell Ciutat de Tarragona amb *Enfilall* publicat per (Cossetània 2002), *Runa plena*, publicat per La gent del llamp (Arola, 2004), *Nòmada* (Cossetània, 2009), obra en la que ens centrarem i, *Medusa* (Cossetània 2013). També té publicada una novel·la *Viatge d'anada* (ed.Eumo, 1994 Projecte Solaris). Ha participat en diverses publicacions col·lectives i ha fet recitals en grup i en solitari, a destacar escoltar la veu de la poeta i sobre tot quan recita de memòria poemes seus, és un plaer gratificant on sabem trobar l'essència de la poesia mentre s'esplaia explicant el perquè del motiu del poema o quina idea li havia volgut donar.

Nòmada es desplega en una multiplicitat de personatges que recorren indrets a la recerca del desig, del records, del somni o d'una identitat que els rescata del deliri, farcit de metàfores. Comparteixen el desconcert d'Hèstia deessa protectora de la llar, que ha abandonat la casa i que s'emmiralla en les solituds que la paraula recrea. Al capdavant, transits de nòmades que mostren la fragilitat essencial de l'ésser humà. Un viatge on cercar aquell punt on percebre la sensació que un no encaixa en un espai concret i s'intenta crear un món propi on estar a gust amb un mateix, i el contratemps que suposa aquesta situació "temporal", el trastorn de sentir-se com un exiliat, un nòmada sense punt de referència. El hivern, metàfora com a espai temporal que dominen certs poemes, cites de caire mitològic, com la negació –molt recurrent en els seus versos- característica pròpia de la poesia femenina i des del seu punt de vista, una reflexió sobre el que pot arribar a ser estar fora del lloc d'origen per viure en un lloc completament distint, com sentir-se arraconat tot i trobar-se a gust però enyorant. Destacaria el poema *Exili* com un exemple del pas llarguíssim del temps entre quatre parets que recullen records i vivències passades.

L'art, la mar, escriptors que admira, els viatges són una tònica també dels seus poemes i sobre tot l'amor, la sensualitat, el sentiment, l'estimació, el buit de l'enyorança de temps passats i recents, el cansament després del viatge, superar les absències, les pèrdues i també, les vivències seves quotidianes com trobem al poema *Música al carrer*.

En definitiva descriu les solituds tan física com psíquica i la monotonia que acompanya la condició de ser nòmada, títol d'un poema *Solituds de nòmada*.

Empremta

***Quan em passegen altres cossos, / els replecs dels llençols
escriuen / el teu nom vora l'espona./ Inútilment escanyo el teu
record / mentre un altre esclata motius / per estimar-lo, inútilment./
Els mobles, els objectes, et coneixen.***